

Το νερό και η άμμος μεινίσκει

του Στέλιου Παπαντωνίου

Ο Λεόντιος Μαχαιράς στο Χρονικό του της Γλυκειάς Χώρας Κύπρου γράφει πως «το νερόν πάγει και η άμμος μεινίσκει, τουτέστιν οι ξένοι δέλουν πάγει και οι τοπικοί δέλουν μείνειν». Με άλλα λόγια, «η γης δεν έχει κρικέλια, για να την πάρουν στον ώμο και να φύγουν», ως λέει ο Μακρυγιάννης, επαναλαμβάνοντας την πίστη πως οι ξένοι επιδρομείς επιτίθενται εναντίον μας, κακοποιούν στο άμετρο της κακίας τους τον τόπο και τους ανθρώπους, κάποτε όμως επιστρέφουν στα χειμαδιά τους αφήνοντας τους γηγενείς κουρνιασμένους στη γωνιά τους, ώσπου ν' αναδαρρέψουν. Τέτοια η μοίρα τόπων όπως η Ελλάδα κι η Κύπρος.

Η παρατήρηση του Μαχαιρά δεν ήταν προϊόν τύχης, αλλά επιβεβαιώθηκε στην Ιστορία του τόπου μας, που εγκουστικά χαρακτήθηκε από εκδρούς και επιδέσεις, κατακτήσεις και αιμοσταγείς τυράννους. Δυστυχώς όμως με την Τουρκία δε συνέβη ούτε συμβαίνει τούτο, σε σημείο που να θεωρούνται από μερικούς οι Τούρκοι μέτοχοι εξίσου της κυριότητας του νησιού, του πολιτισμού του και της Ιστορίας του, άσχετο αν εμφανίστηκε η φάρα τους στην Κύπρο από το 1571. Την κατάκτηση της Κύπρου από τους Λουζινιανούς και τους Βενετούς ακολούθησε η τουρκοκρατία κι η αγγλοκρατία, οι Άγγλοι επανέρχονται, θυμούμενοι το βασιλιά τους Ριχάρδο το Λεοντόκαρδο που κατέλαβε την Κύπρο το 1191 και την πούλησε.

Από το 1878 οι Άγγλοι παραμένουν στο νησί με τις στρατιωτικές βάσεις, το Κούριο και τα πρόσφατα παρεπόμενα, με την επιμονή τους να πρωταγωνιστούν και να βρίσκονται διαρκώς στο προσκήνιο καθορίζοντας το κυπριακό και τη λύση του, ενώ οι Τούρκοι από το 1571, ιδιαίτερα όμως από την εισβολή του 1974, όχι μόνο δεν εγκαταλείπουν τον τόπο αλλά ριζώνουν καταστρέφοντας και αλλοιώνοντας τη φυσιογνωμία του, με αποτέλεσμα το νερό να μένει, ενώ το βόρειο μέρος της άμμου κινδυνεύει να τουρκοποιηθεί, και μάλιστα τώρα, όχι μόνο λόγω των τουρκικών στρατευμάτων αλλά και λόγω των δικών μας προδοτικών ενεργειών.

Γιατί τι άλλο είναι η καταφυγή στα τουρκικά δικαστήρια και το ξεπούλημα της γης μας στους Τούρκους; Το ερώτημα όμως είναι γιατί να γίνεται αυτό και μάλιστα με ανοχή και συμβολή της ίδιας της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας!

Το σύνταγμά μας κατοχυρώνει λεπτομερώς τα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά και απαγορεύει πράξεις που οδηγούν στην αλλοτρίωση του τόπου και στη μείωση της κυριαρχίας του κράτους μας.

Με την προσφυγή Ελλήνων Κυπρίων στα τουρκικά δικαστήρια το κράτος απέφυγε να ασχοληθεί επισταμένως, αντίθετα μάλιστα άφησε πολλά παράθυρα και πόρτες ανοιχτές, που οδηγούν στη λύση του κυπριακού και του περιουσιακού με τους όρους της Τουρκίας, σε τέτοιο βαθμό που μερικές φορές νομίζει κανείς πως και η κυβέρνηση επιθυμεί την τέτοια λύση, συνυφασμένη με τη λατρεία της για διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία.

Κι ενώ θα απαιτούσε κανείς να προστατεύει η ίδια η κυβέρνηση του τόπου την εδαφική του ακεραιότητα, με τις πράξεις της επιβεβαιώνει το αντίθετο, πως επιθυμεί τη διχοτόμηση της Κύπρου και συμβάλλει με κάθε τρόπο, δεμιτό και αδέμιτο, στο ξεπούλημά του. Για το οποίο βέβαια βρίσκει δικαιολογίες πολλές.

Όμως η άμμος έτσι τουρκοποιείται και το νερό μεινίσκει, οι Τούρκοι ριζώνουν όλο και περισσότερο ως τοπικοί, ενώ οι τοπικοί πεθαίνουν πρόσφυγες στην πατρίδα τους, μακριά από τα χώματά τους. Τι θα κάμει όμως κανείς τα εκατομμύρια που παίρνει πουλώντας τη μάνα γη ή την πατρίδα του, την ώρα που έχει χάσει την ψυχή του κι έχει μαυροπινακιστεί στις συνειδήσεις των συμπατριωτών του;

Κυδρεώτες Προσκληνητές στους Αγίους Τόπους, 1963.

1. Κατίνα Κ. Κανικλίδη (Περατικά), 2. Γιώργος Κυριακίδης, 3. Άννα Κυριακίδου,
4. Αφροδίτη Γρίβα, 5. Μαρίτσα Ζαμπακίδου (του Ττσουλιά), 6. Σωτήρα Μιχαήλ
(του Σιαηλή), 7. Μαρούλα του Πιττάκα